

דברי הכפר

ישראל במלחמה

פֶּעַר | נעם חורב

אני חי בפער
הבלתי אפשרי,
הצר -
בין שמחה אלוהית
על מי שחזר
לעצבות תהומית
על מי שנשאר.

גיליון מס. 2861 * ב שבת תשפ"ה * 31 ינואר 2025

כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: דורית צחור dorittb1963@gmail.com

ליום השואה הבינלאומי שחל השבוע

1. "השואה" היא ישות נוכחת נפקדת בחיינו, בני הדור השני. כל הימים וכל הלילות. היא משמשת לנו סונאר לגילוי תהומות חשיכה במעמקי נפשנו, והיא מייצרת לנו אמצעי הסחה לכיסוי ולהכחשה של מעשי ידינו הבזויים כאשר אנו בוחרים לראותם כמוצדקים.
2. מאז התרחשה אי שם בשנות ה-40 של המאה הקודמת, הספיקה לעבור מאות אם לא אלפי גלגולים ושינויי צורה תרבותיים. אך נותרה בעינה מה שהייתה כל העת- חור שחור, שמש אפילה, חזקה כמו קורי עכביש עשויים מפלדה, שבאמצעותם אנו נעקדים באהבה גדולה ובהתנדבות אל סלעי הבזלת הקורבניים של קיומנו המיוסר.
3. מעל לשישים שנה שהיא נמצאת בין שאר האמצעים המסייעים בידינו לשלוט בגורלם של בני עם אחר. ובשנים האלה עברנו שינוי כל כך גדול עד שהיום שוב איננו מה שהיינו בתחילה. רק היא נותרה כשהייתה. טוטאלית, חונקת ומאבנת בשנאתה, כמו הצצה מבוהלת בפניה המבעיתים והמאבנים של הגורגונה מדוזה.
4. "המעונה אינו חדל עוד להתפלא על כך שכל מה שהאדם מכנה אצל עצמו – כל איש לפי נטיות לבו – נפש, רוח, תודעה או זהות, הופך ללא-כלום כשמפרקי הכתף מתפקקים ומתפצחים. זה שהחיים הם דבר שביר, את האמת הנדושה הזאת ידע תמיד, ושאפשר לשים להם קץ "במחט קטנה אחת", כדברי שייקספיר. אבל שאת האדם החי אפשר להפוך עד כדי כך לבשר ולתיתו כך אט-אט טרף למוות בעודו בחיים, זאת גילה רק כשעונה." (ז'אן אמרי מתוך "העיניים")
5. אני בן הדור שני לשואה. אין לי ברירה אלא לזכור, לזכור ודבר לא לשכוח. ולא להכחיש ולא להיבהל מההשוואות. עלי לא רק לזכור אלא גם להזכיר שכך היה. ולדאוג בכל מאודי שכך לא יהיה עוד. ולא רק לנו. לאף אחד. עוד. לא.

6. נאמנות

אמא בְּרָחָה מְלוּבָּלִין כְּאֶשֶׁר
צָרְחוֹת הַנְּאֻמָּנוֹת שֶׁל הָאִישׁ הַקָּטָן
עִם הַשָּׁפֶם הַטְּרִיפוֹ עָלֶיהָ אֶת דַּעְתָּהּ
עַד שֶׁהִגִּיעָה לְמַחֲנָה רְכוּז שֶׁם לְמַדָּה
אֵיפָה נִגְמָר הָאָדָם וּמִתְחִיל הַכָּאֵב.

כְּאֶשֶׁר הַרוֹסִים הִגִּיעוּ,
נִמְלָטָה עִם אַחִיהָ לְאוֹזְבֵּיקְסְטָן
וְשָׁם אִישׁ קָטָן עִם שָׁפֶם גָּדוֹל
דָּרַשׁ מֵהֶם נְאֻמָּנוֹת אוֹ לְמוֹת
וְלִכְן אַחִיהָ מֵת שֶׁם מַחֲסֵר
נְאֻמָּנוֹת כְּרוֹנִי וּמִטִּיפּוֹס הַמַּעֲיָם.

כְּאֶשֶׁר הִגִּיעָה לְאַחֵר תֵּלְאוֹת רַבּוֹת
לְאַרְץ יִשְׂרָאֵל נֶאֱחָזָה בְּצַפְרָנִיָּה
בְּחַיִּים עֲצָמָם וְהִיתָה נְאֻמָּנָה
כָּל חַיָּיה כָּאֵן לְטְרוּף שֶׁהִגָּן עָלֶיהָ
וְלִפְנֵי הָאָפֶל שֶׁל חֲרָדוֹתֶיהָ
חֲסָרוֹת הַפֶּשֶׁר אֶךְ הַוָּדְאוֹת.

לְאַחֵר מוֹתָה גְּלִיתִי שֶׁהִטְמִינָה סִכִּין
מִתַּחַת לְמַזְרָן מִטָּתָה בְּבֵית הַסְּעוּדִי
וְהִבְנֵתִי שֶׁעַד יָמֶיהָ הָאֲחֵרוֹנִים
נוֹתְרָה נְאֻמָּנָה לְחוּשׁ הַנִּרְדָּפוֹת
אוֹתוֹ סָלָקָה עִם בְּעָלֶי הַחַיִּים הַזְּעִירִים
שֶׁשֶׁכְּנוּ מִתַּחַת לְרֹצָפָה .

בְּיָמִים הָאֲחֵרוֹנִים
כְּאֶשֶׁר שְׁבוֹת וְעוֹלוֹת
קְרִיאוֹת הָאֲחֻדוֹת וְהַנְּאֻמָּנוֹת
מִמְרַקְעֵי הַטְּלֹוִיזְיָה
אֲנִי מְרַגֵּשׁ אֵיךְ
לֹאט
לֹאט
אֲנִי
הוֹפֵךְ

להיות אמי

7. 'האחרים' עבודה שעשיתי לפני כמה שנים בחרדה גדולה.

יום השפה העברית

לכבוד יום השפה העברית, שחל ב-21 בינואר, אני מעלה כאן את קטע הסיום של המסה הכבירה של חיים נחמן ביאליק - גילוי וכיסוי בלשון. שיהיה ברור האיש הזה ביאליק היה לא רק משורר עילאי. המסה שלו על השפה (נמצאת בפרויקט בן יהודה) מפוצצת את המוח ומסעירה את הלב גם היום.

2. "...עד כאן על לשון המלים. אבל מלבד זה "עוד לאלוה" לשונות בלא מלים: הנגינה, הבכיה, והשחוק. ובכולם זכה ה"חי המדבר". הללו מתחילים ממקום שהמלים כלות, ולא לסתום באים אלא לפתוח. מבעבעים ועולים הם מן התהום. הם עלית התהום עצמו. ולפיכך יש שהם מציפים וגורפים אותנו בהמון גליהם ואין עומד כנגדם; ולפיכך יש שהם מוציאים את האדם מן הדעת או גם מן העולם; כל יצירת רוח שאין בה מהד אחד משלשה אלה, אין חייה חיים וראוי לה שלא באה לעולם."

חיים נחמן ביאליק, 'גילוי וכיסוי בלשון'

3. כדי שחיים נחמן יצא מעט יותר אפל הכנסתי בו קצת אנתוני הופקינס 😊

פינת הקריטורה השבועית: שיחה בשמים. שמיר: סליחה טעיתי...

• תמול שלשום – כבר 80 שנה

מומחים לספרות הכתירו את הרומן "תמול שלשום" מאת עגנון כ"רומן הטוב ביותר שנכתב בעברית, ובין הטובים שהתפרסמו בעולם, במאה העשרים". והנה הוא כבר בן שמונים.

את הרומן, שהוביל לפרס נובל, "אורח נטה ללון", כתב עגנון אחרי מלחמת העולם הראשונה, ובו הוא מתאר ביקור בעיירת הולדתו, ומה שעשתה המלחמה לעיר ולסביבה, ובעיקר לקהילה היהודית שבה. הרומן "תמול שלשום" התפרסם אחרי מלחמת העולם השנייה, אבל אינו מתייחס לא לשואה ולא למלחמה, אלא לימי העלייה השנייה בארץ ישראל.

אני קראתי את הספר כמה פעמים. בפעם הראשונה כשלמדתי אותו לבגרות אצל גרשון שקד. כבר אז, שנים רבות לפני שגרשון שקד נהיה לפרופסור, ולאחד מגדולי חוקרי הספרות העברית ever ומומחה לעגנון, היה תענוג ללמוד אתו את "תמול שלשום". אחר כך כבר קראתי את הספר כולו או חלקים ממנו כמה וכמה פעמים, ובכל פעם, גיליתי בו משהו חדש.

לפני 51 שנים, בימים של מלחמת יום הכיפורים, בימים שבהם חיפשתי לי בריחה למחוזות אחרים, מצאתי את הבריחה בספרות על העליות הראשונות. גם עכשיו בימי מלחמת חרבות ברזל (ובשום פנים ואופן לא מלחמת התקומה!!!) ברחתי לי אל ספרות שנכתבה בארץ לפני מאה שנים ויותר.

אני חושבת, שלכבוד יום ההולדת של תמול שלשום, אחזור אליו שוב.

• אוהבי הספר

ואם בספרים עסקינן, אני מזכירה שמפגש נוסף של אוהבי הספר יתקיים ביום שלישי 25.2 בשעה 17.00 ב"מפגש". כל מי שאוהב לקרוא מוזמן להשתתף, להביא אתו ספר מומלץ, מתנה לספריית המפגש או להשאלה, ולהשתתף בפעילות חברתית נחמדה המתקיימת פעם בשישה שבועות בערך.

להתראות!

• השופט עמית והשר יריב

מדוע יש לי טעם חמוץ או אולי אפילו מר בפה, לאחר בחירת השופט יצחק עמית לתפקיד נשיא בית המשפט העליון?

בסך הכל, סוף סוף נגמרה הסחבת בת שנה חצי שבה לא היה נשיא לבית המשפט העליון. בסך הכל, סוף סוף התכנסה הוועדה לבחירת שופטים ובחירה במי שעל פי הכללים של המסורת הנהוגה אצלנו כבר שנים רבות, מסורת הוותק (אנחנו בקיבוץ מכירים את שיטת הוותק). אז מדוע אני לא מרוצה?

אתחיל מהשופט עמית עצמו. אינני יודעת איזה ארגון פשע עמד מאחורי הגילוי על התנהלות בעייתית, לכאורה (כמובן שלכאורה!) של יצחק עמית בנושא דירה שקיבל בירושה מהוריו. ברור לי מי היה הנהנה הראשון מהגילוי הזה, וכנראה גם יזם אותו.

ייתכן שכל ההתנהלות של עמית בנושא זה, הייתה תקינה, כאשר העביר את הטיפול בעניין לאחיו, אבל מדוע במסווה של שמו הקודם? ומדוע ישב בדיון בענייניהם של מעורבים בסיפור? האם אין זה מקרה מובהק של ניגוד עניינים?

מקובלים עלי דבריו של פרופסור יובל אלבשן, שמי שממונה לתפקיד שופט, ועל אחת כמה וכמה לשופט העליון שמעל כולם, חייב להיות נקי מאד, צח כשלג. יצחק עמית עצמו, צריך היה להשעות את בחירתו, או לפחות להשהות אותה עד שיתבהרו הדברים (אינני יודעת בפני איזו ערכאה משפטית אפשר היה לברר את הדברים), ורק לאחר הביור, לגשת לבחירה.

היית מצפה גם מהיועמ"שית, שאני מאד מעריכה את אומץ ליבה ואת הערכיות שלה, שהיא תטיל ספק בתהליך הבחירה הזה. אבל תהליך הבחירה כבר עבר את כל התחנות שבהן אפשר היה לעצור, ולבדוק אם המסילה תקינה.

ומן הצד השני – יריב לוין כמו ילד שהפסיד גולות במשחק: "שברו את הכלים ולא משחקים!", ומאחוריו פורום קוהלת, שכמו קטר, דוהר לעבר מדינת הלכה. אז מה עם המערכת המשפטית תקרוס? זה מה שיריב לוין רוצה.

כפי שאמרה פעם אישה אחת, זאת שבמקרה בעלה הוא ראש ממשלה: "ושהמדינה תישרף!"

אנחנו מתקרבים לשם.

• כמה מילים למירי נחושתן, שהייתה אם הבית של המפגש בשלושה החדשים האחרונים.

דברים שאמרתי הערב במפגש, בתום הרצאתה של מירי על הקריירה החדשה שלה, ובתום שלושה חדשים של ניהול המפגש:

הכרתי אותך ואת אמנון, בלי בעצם להכיר אתכם, עוד לפני שהגעתם לגור פה. הייתם "בעלי הבית שבו התגוררו רמי וזינה". ידענו שמתישו תגיעו, ואפילו לא ידענו את שמותיכם. זה כל מה שידענו אז.

באוטובוס לטיול "מועדון מופת", הציגה אבלין את מירי ואמנון שהגיעו אלינו להרחבה. מירי ואמנון, זה מה שידעתי אז, וניסיתי לזכור את השמות.

עם פרוץ המלחמה באתי להתנדב בלב הקיבוץ, ובשעה שאני סתם מרחתי חמאה על פרוסות לחם והכנסתי פרוסת גבינה לכל זוג פרוסות לחם, מירי הגיעה למטבח, ובשלה מרקים נהדרים וקוסקוס.

מבשלת נהדרת – זה מה שידעתי מאז.

בשלושה החדשים האחרונים למדתי להכיר אותך כאם הבית של מופת, האמא של כולנו:

מרקים וסלטים נהדרים בימי רביעי? טוב, את זה כבר ידעתי

ניהול מדוקדק של מועדון מופת, בשעה שמתבצעת הריסת קירות ובניה של ממ"ד צמוד (רעש, אבק, לכלוך).

רישום מדוקדק של כל הנוכחים בכל פעולה ובכל ארוחה.

ניהול הרכש, והתקציב, (תוך הפעלת הניסיון שלך ממשרדי מס ההכנסה באילת), תפעול הציוד ושמירה על הפרודוקטים. ניהול פעולות הניקיון של המקום. ממש התלהבתי מכך, שבשעה שאנחנו עדיין אוכלים את ארוחת הצהריים, כבר היא ממלאת את המדיח, כדי שיסמין לא תצטרך להתמודד עם כל כמויות הכלים. והכל בשקט, בשלווה, בנועם הליכות, בלי רכילות ודיבור על האנשים האלה והאלה, והכל בעיניים יפות כל כך.

זאת גם ההזדמנות לאמר מילה טובה ל"עזר כנגדה". אמנון, גם הוא בשקט ובשלווה, מתנדב פה, מתנדב שם, מפגין מקצועיות והקפדה על ביצוע מושלם, בלי לעשות עניין גדול סביב זה.

כל זה למדתי בשלושה החדשים האחרונים. וכל זה ידעתי עד הערב.

והערב למדתי על מירי ומקצועה החדש: מורת דרך בחו"ל, ומורה מעולה!

מירי, בתום שלושה החדשים שבהם מלאת את מקומה של אבלין, אני רוצה, בשם כל באי המפגש, להודות לך ולאחל לך הצלחה במקצועך החדש. לך ולאמנון – אני רוצה לאחל, בשם כל באי המפגש, המשך השתלבות נהדרת בכפר הנשיא. ואיזה מזל שבחרתם לגור כאן אצלנו.

תודה רבה, מירי

שבת שלום לכפר הנשיא

בדריכות, בשמחה ובעצב לקראת הימים הבאים, שיהיה לנו החוסן לעמוד במה שיגיע.

תמר וולפין

@@@@@@@@@@@@

כתבה אמילי דמארי עם שובה מהשבי

פִּינֶת הַהֶנְצָחָה / דוד אלמן

יְהִי זִכְרָם בָּרוּךְ

עליזה נמלי ז"ל - (9/5/2019 - 14/2/1922)

עליזה, חברת הקיבוץ מדור הוותיקים המייסדים. התאלמנה בגיל די צעיר כששלום ז"ל נפטר. עליזה נולדה בלונדון, הצטרפה ל"הבונים" ועברה לחוות אידר שם פגשה את שלום ז"ל. עליזה תפקדה כרכזת קניות, עבדה באבטחת איכות בגמדה, וניהלה גם את חנות הבגדים. עליזה, עם רחל אבידור ז"ל ניהלה פרוייקט "שורשים" להנצחת החברים ותולדותיהם. אין מה לומר, עליזה השאירה עקבות ברורים בחיינו.

<https://khbbm1.wixsite.com/2019-06>

הביא דוד אלמן - פניות כלשהם הפנו אלי - רק לא בטלפון (בעיית שמיעה)

מזל טוב

בת נולדה להורים המאושרים

איטה ואביב

נכדה לדורית ואבי רוזנקרנץ

שפע ברכות

לכל בני המשפחה.

אנו מאחלים לכם שתגדלו אותה

באושר, נחת והרבה אהבה

מזל טוב

בת נולדה להורים המאושרים תם ודור

אחות לליב

נכדה לסבים המאושרים

עירית ומשה גרשמן

ולנועה ואפרים מעין

שפע ברכות

לכל בני המשפחה.

אנו מאחלים לכם שתגדלו אותה

באושר, נחת והרבה אהבה

אבא שלי

יומיים לפני שטסנו חזרה מלונדון למלחמה בארץ נפגשנו עם שרלוט, בת דודתו של ג'סון וג'רמי בעלה בתחנת ווטרלו, לונדון.

ירד גשם בחוץ, אבל בפניה, בקומה השניה של סטארבאקס היה חם ונעים.

דיברנו על המלחמה, על המשפחה באנגליה, על אחותו של ג'סון במנצ'סטר ועל האחיינים שלי בלונדון.

פתאום ג'רמי שואל אותי "באמת, אין לך אף משפחה מהצד של אביך?" ועניתי לו "אף אחד. כנראה הם נספו בשואה, והיה קשה לאבא שלי לדבר על זה. ואני ואחותי מרגרט לא רצינו שהוא יהיה עצוב ולא שאלנו אותו".

ג'רמי שאל אותי אם אני אסכים שהוא ישלח לי בדיקת די אנד איי ואולי נמצא מישהו מהמשפחה שלו איפה שהוא בעולם.

אמרתי שאני אשמה.

אחרי שחזרנו לארץ הגיעה חבילה קטנה עם הבדיקה. איזו התרגשות! ירקתי בתוך המבחנה, שלחתי את זה חזרה לג'רמי ושכחתי מזה לגמרי.

אחרי חודשיים ג'רמי צלצל אלי נרגש מאוד- הוא מצא לי קרוב משפחה!

כדי להשאיר אתכם במתח רק אומר שהסיפור התגלגל מכאן באופן מאוד מפתיע, בלתי צפוי ומרתק. את יתר הסיפור נספר בשבת הבאה בלב הקיבוץ ביום שישי 7/2/24 בשעה 10:00.

להתראות,

רג'י

מפגש של בוקר שבת על קפה ומאפה

הצטרפו אלינו למסע מרתק
בעקבות עברו המסתורי של
אברהם גילמור (אביה של רג'י)
בתחילתה של המאה העשרים

את המפגש
תעביר רותם
פרלסון

יום שבת
ה-8 בפברואר
ב-10:00
בלב הקיבוץ

רג'י בצעירותה

ממתינים לכם,
משפחת פרלסון

כמה טוב שבאתן הביתה

קרינה, דניאלה, נעמה ולירי – כמה טוב שחזרתן הביתה. כל כך חיכינו לכן. איזו התרגשות. אתן כבר יודעות שאתן בנות בית בכל בית בישראל.

מאחלים לכן שיקום מהיר ומלא. אתן אלופות, אתן מרגשות והעם כולו מחבק אתכן.

מחכים שכולם, עד האחרון, יחזור הביתה במהרה.

אולי צריך לתת לזה עוד זמן

מילים: אריק איינשטיין
לחן: יצחק קלפטר

החיים עוד לא חזרו למסלולם,
הפצעים עדיין לא הגלידו,
אולי זה יישאר כבר לעולם,
אולי צריך לתת לזה עוד זמן
מה יהיה ימים יגידו
אולי צריך לתת לזה עוד זמן.

יום אחד ראינו אור בקצה המנהרה
נקודה קטנה זוהרת מאירה באש קטנה
התקרבו לאיטנו מסרבים להאמין,
מלאכים עמדו בפתח שרים אשרי המאמין

החיים עוד לא חזרו למסלולם,
הפצעים עדיין לא הגלידו,
אולי זה יישאר כבר לעולם,
אולי צריך לתת לזה עוד זמן
מה יהיה ימים יגידו
אולי צריך לתת לזה עוד זמן.

השמש הגדולה מופיעה תמיד בזמן
הגשמים גם הם בסדר, יורדים הם בעיתם
עולם כמנהגו נוהג שוקק בעצלתיים
אבל משהו בלב זועק אל השמיים

שירי מלחמת חרבות ברזל

שני לוק, אומנית קרקועים בת 23 מתל אביב, הניחה אחריה עבודות אומנות רבות ושני שירים. אלה הוצגו בתערוכה מיוחדת שהזמינה ביקור בעולמה היצירתי. שכנתה של לוק, אליה בר נוי, הלחינה את השיר "בית" שכתבה לוק. בר נוי כתבה: "בשנים האחרונות טיילה שני בעולם בעקבות פסטיבלי מוזיקה למען שלום בין מדינות שונות. בין חלומותיה הייתה תוכנית ליצירת תפאורות ענק לפסטיבלים ברחבי העולם. לאחר מותה, בין שלל יצירותיה, נמצאו גם מילים. כשאחותי איה, חברת ילדות של שני, שלחה לי את הטקסט, היה לי ברור שזה חייב לצאת לאור. באופן מצמרר, שני חוזרת בשיר על חלומה לשלום ועל רצונה לחזור הביתה". שני נרצחה במסיבה ברעים וגופתה נחטפה לרצועת עזה ב-7 באוקטובר. ב-17 במאי 2024 חולצה גופתה במהלך מבצע חילוץ ברצועת עזה.

בית

מילים: שני לוק ז"ל
עריכת טקסט ולחן: אליה בר נוי
הפקה מוסיקלית: רעות יהודאי ויועד בר-נוי

נגמר היום
בא לי הביתה
אין לי חרב ומגן
ולא בא לי מלחמות

אז אטייל פה ושם
איתם ואיתם
אך לבסוף אחזור לבית בית בית בית

כשכבר חושך לאן אלך
כשכבר חושך לאן אלך
כשאין עוד מקום
שאוכל לקרוא לו בית

נגמר היום
בא לי הביתה
אין לי חרב ומגן
ולא בא לי מלחמות

אז אחפש קצת פה ושם איתם ואיתם
ולבסוף אחזור לבית בית בית בית

כשכבר חושך לאן אלך
אך לבסוף אחזור הביתה

31.1 מיקי במולקור

יגיל אורן

אופיר פלמה

1.2 דודו פלמה

חגית שליטא

נעמה עתי

2.2 אילן גינת

4.2 רננה חביבי

ליהי רוזנקרנץ

5.2 נעם כהן

6.2 רוני לניאדו

כרם שוורץ

אליה כהן

סיפור לשבת

אני רוצה להתגרש

סיפור שלא ישאיר אף עין יבשה עם מוסר השכל מדהים!!!

"הגעתי הביתה באותו לילה, אשתי הגישה את ארוחת הערב, לקחתי את ידה ואמרתי לה שאנחנו צריכים לדבר..."

היא אכלה באיטיות ובשקט מופתי, הסתכלתי עליה וראיתי את הכאב בעיניה כאילו היא ידעה מה רציתי לומר.

לא ידעתי איך להגיד את זה, אז פשוט אמרתי: "אני רוצה להתגרש."

היא הסתכלה בהלם ושאלה אותי בעצב: "למה?"

באותו הלילה לא דיברנו... היא רק בכתה וחיפשה תשובות, עד שעניתי לה עם המון רגשות אשם: "התאהבתי באישה אחרת."

ביום למחרת כתבתי הסכם גירושין וכתבתי שאני משאיר לה את הבית, הרכב ו-30% מהעסק. ברגע שהיא ראתה את ההסכם היא קרעה אותו לגזרים.

25 שנות נישואין, ולפתע נראינו כמו זרים. כאילו ו"בזבזנו" את כל השנים שהיינו יחד...

היא התחילה לצעוק ולבכות...

למחרת הגעתי הביתה ומצאתי אותה כותבת. הלכתי למיטה בלי לאכול ובלי לדבר.

קמתי בבוקר וראיתי שהיא עדיין כותבת. היא כתבה את הסכם הגירושין עם התנאים שלה.

היא לא רצתה כלום מלבד דבר אחד. היא ביקשה שאשאר לחודש נוסף. חודש בו נשוב לחיות כמו בימים הראשונים של הנישואים, כאילו כלום לא קרה, כדי שהילדים לא ידעו דבר. עוד משהו היא ביקשה, היא ביקשה שבמשך אותו החודש, אשא אותה בזרועותיי כל בוקר מחדר השינה לדלת, בדיוק כמו ביום חתונתינו.

חשבתי שהיא השתגעה, אבל הסכמתי כדי שכל תהליך הגירושין יעבור בשלום ובשקט.

ביום הראשון הרגשתי אי נוחות להרים אותה מהמיטה לדלת, אבל ככל שעברו הימים התרגלתי והתחלתי להיזכר ברגעים היפים שלנו...

כעבור יומיים אחד הילדים ראה אותנו ואמר: "כמה כיף לראות אתכם ככה!"

היא לחשה לי: "אל תגיד להם כלום בינתיים, זה ישבור אותם."

הנהנתי בהסכמה, אבל כעסתי. היא נשארה בבית ואני הלכתי לעבודה.

לאחר שבוע היא הניחה את ראשה על החזה שלי כשהרמתי אותה. יכולתי להריח את הבושם שלה על הצוואר. האמת שכבר הרבה זמן לא הסתכלתי עליה ככה. היא כבר לא כל כך צעירה, אפילו החלו לצוץ קמטים שלא הכרתי.

היה ברור שהיא לקחה את ההחלטה שלי בקושי רב, לרגע הרגשתי חרטה. לאחר שבוע הרגשתי שהלב שלי חוזר ונפתח. האישה שנתנה לי 25 שנים מחייה, פתאום חזרה לי ללב.

לאחר שבועיים היא החלה להיות קלה מתמיד. כבר לא התאמצתי להרים אותה... הבחנתי בכך שהיא רזתה, ליטפתי את שערה ואחד הילדים אמר בהתלהבות: "הגיע הזמן שתיקח את אמא בזרועותייך!" זה נהפך למשהו חשוב בעיני הילדים.

פחדתי לשנות את דעתי אבל כבר לא יכולתי להסתיר. התאהבתי בה מחדש. קניתי זר פרחים לאשתי וכתבתי לה: "אהובתי, כשהחזקתי אותך בזרועותיי, הרגשתי שאני רוצה להחזיק אותה כל החיים." הגעתי הביתה עם הזר ביד ובחיוך גדול רצתי במעלה המדרגות. מצאתי את אשתי בחדר השינה ללא רוח חיים. הרופאים אמרו לי שאשתי נפטרה מסרטן. איך לא ידעתי? איך לא שמתי לב? כל הזמן הזה היא הלכה ואזלה לי בין הידיים... היא ידעה שנוותר לה רק עוד חודש לחיות, בגלל זה היא ביקשה ממני להישאר. בגלל זה היא התעקשה שלא נספר לילדים. עד היום חרוט בראשם שהייתי אבא ובעל מדהים שאוהב ומעריך את אישתו... בזכותה, הכל בזכותה. היום אני מודה, היא חסרה לי ואני חושב עליה כל הזמן. בכל בוקר, אני יורד במדרגות לאט לאט, נושא אותה בליבי כל הדרך..

היו קשובים לבני הזוג שלכם, ונסו להסתכל על החיים בראייה רחבה יותר שתתרום לכם ולמשפחתכם".

לפעמים החיים עוברים לידינו ולא דרכינו. נסו להיות פה ועכשיו כדי לראות ולהרגיש. מיצאו את הזמן להתייחס לעצמכם ולבני המשפחה שלכם. מה שעובר לא חוזר!!!!

90 חטופים וחטופות נמצאים כבר 483 ימים בשבי ממש בשעות שליחת העלון, אמורים לשוב עוד 8 חטופים.

נתפלל ונייחל שכולם ישובו במהרה

מחכים לכם גדי מוס, אגם ברגר וארבל יהוד

